

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2017. október hó 4. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T T:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2016. szeptember 22. napján nyilvánosan kihirdetett **1.B.95/2013/70.** számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A Jászberényi Városi Bíróság 7.B.366/2004. számú, illetve a Mezőtúri Városi Bíróság 3.Bk.23/2006. számú ügyében engedélyezett feltételes szabadságot megszünteti.

Megállapítja, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A Kecskeméti Törvényszék bünjelnyilvántartásában Bny.I/18/2016/1. és 2. tétel alatti **(1. sz. gazdasági társaság)** könyvelési iratanyagának iratokhoz csatolását rendeli el, míg a 3. tétel alatti iratokat a **(2. sz. gazdasági társaság)** részére (irányítószám, 1. sz. település, külterület, helyrajzi szám) helyrajzi szám címre, a 4. tétel alatti iratokat a **(3. sz. gazdasági társaság)** részére (irányítószám, 2. sz. település, utca, házszám) szám alatti címre kell kiadni.

Egyebekben az első fokú ítéletnek fellebbezések folytán felülbírált részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a vádlott személyazonosító igazolványának száma (személyazonosító igazolvány szám).

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Kecskeméti Törvényszék a vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: régi Btk.) 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében, a régi Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő adócsalás büntetében, a régi Btk. 276. §-a szerint minősülő folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében és a régi Btk. 289. § (1) bekezdés a) és b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő számvitel rendje megsértésének büntetében állapította meg. Ezért mint különös visszaesőt, halmazati büntetésül 4 év börtönre, 4 év közügyektől eltiltásra és 4 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottal szemben a régi Btk. 310. § (1) bekezdése szerinti adócsalás vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette. Valamennyi bűnjel lefoglalását megszüntette, az 1. és a 2. tételszám alatti, az **(1. sz. gazdasági társaság)** könyvelési iratanyaga

tekintetében azt állapította meg, hogy azok, az iratok részét képezik, míg a 3. és 4. tételszám alatti iratokat a **(2. sz. gazdasági társaság)**, illetve a **(3. sz. gazdasági társaság)** részére - a cím megjelölése nélkül - rendelte kiadni. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bünyügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- az ügyész a vádlott terhére, a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetések súlyosítása, vagyonekobbzás alkalmazása, a társasági adó vonatkozásában a váddal egyező ítéleti tényállás és ezzel összefüggésben a vádlott bűnösségének megállapítása további 1 rb., a régi Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütközö és a (3) bekezdés szerint minösölö adócsalás büntettében is,

- a vádlott és védöje az adócsalás büntette és a magánokirat-hamisítás vétsége vonatkozásában bizonyíték hiányában történö felmentés, a számvitel rendje megsértésének büntette esetében a kiszabott büntetés enyhítése, pénzbüntetés kiszabása végett.

A Szegedi Fellebbviteli Föügyészség Bf.417/2016/3-II. számú átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelenlévö ügyész a perbeszédében a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy az eltérö ítéleti tényállás és az eltérö minösítés megállapítása, valamint a vagyonekobbzás alkalmazása érdekében bejelentett ügyészi fellebbezést nem tartotta fenn.

Az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen úgy nyilatkozott, hogy az első fokú ítélet eljárást megszüntetö rendelkezését tudomásul veszi, az ügyészi fellebbezés kizárólag a fő- és a mellékbüntetések súlyosítására irányul.

Az ügyészi nyilatkozatra figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a Kecskeméti Törvényszék I.B.95/2013/70. számú ítéletének az egy rendbeli az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdése szerinti adócsalás vétsége miatt indult büntetöeljárást megszüntetö rendelkezése 2017. október 4. napján jogeröre emelkedett.

A vádlott védöje a fellebbezési nyilvános ülésen a korábban bejelentett fellebbezését azonos tartalommal tartotta fenn. Álláspontja szerint nem bizonyítható, hogy a vádlottat az adócsalás és a magánokirat-hamisítás elkövetése tekintetében szándékosság terheli. Utalt arra, hogy 2008 januárjában az **(1. sz. gazdasági társaság)** még nyújtott be adóbevallást, ezt követöen 2008. április 1-jén a vádlott súlyos autóbalesetet szenvedett. Innentöl a munkát munkatársai, alkalmazottai közbeiktatásával végezte. A könyvelöi feladatokat **(név)** látta el, akiben a vádlott megbízott és aki úgy tájékoztatta a vádlottat, hogy benyújtotta az adóbevallást. A védö arra is hivatkozott, hogy a vádlott a megfelelő bizonylatokat átadta a könyvelö részére és az ügyfélkapuhoz belépési kóddal kizárólag a könyvelö rendelkezett. A védö álláspontja szerint az eljárás során kihallgatott tanúk sem támasztották alá azt, hogy a vádlott az adócsalás büntettét és a magánokirat-hamisítás vétségét szándékosan követte el, ennek hiányában terhére e bűncselekmények elkövetése nem állapítható meg. Hivatkozott arra is, hogy a szakértöi véleményt a védelem az eljárás során nem vitatta.

Ezért az adócsalás büntette és a magánokirat-hamisítás vétsége tekintetében a vádlott bizonyíték hiányában való felmentését, a számvitel rendjének megsértése büntettével kapcsolatosan a kiszabott büntetés enyhítését, pénzbüntetés kiszabását indítványozta.

A vádlott - aki mindenben csatlakozott védöjéhez -, szintén fenntartotta védöjével azonos irányú

fellebbezését, ezen kívül részletes, írásban indokolt fellebbezést és az abban foglalt állításainak alátámasztására különböző dokumentumokat nyújtott be, illetve csatolt az iratokhoz.

A vádlott fellebbezésének indoklásában gyakorlatilag megismételte az eljárás során előadott védekezését. Ennek lényege az volt, hogy adócsalást nem követett el, mert tényleges gazdasági tevékenységet folytatott, az állatokat felvásárolta, azok ellenértékét a termelőknek kifizette, ezekről szabályszerűen felvásárlási jegyet is kiállított. **(Név)** nem csak adatrögzítést, hanem könyvelést is végzett a számára, de mint az eljárás során kiderült, a munkáját ő nem végezte szabályszerűen, illetve volt, amikor a könyvelő is beteg volt, és ez akadályozta a munkavégzést. A vádlott ismét hivatkozott saját megbetegedésére is azzal, hogy ez idő alatt munkatársai az ő felügyelete mellett végezték a felvásárlást. Állítása szerint a nullás bevallás után az adóhatósági, majd a büntetőeljárás során minden iratot átadott a hatóságoknak, úgy vélte a hatóságok közötti iratátadás nem volt teljes körű és emiatt nem kerülhetett sor valamennyi adat feldolgozására. Emiatt a szakértő sem tudott minden olyan adatot figyelembe venni, amelyek alapján az ártatlansága bizonyítható lett volna. A számvitel rendje megsértésének büntetőben való bűnösségének megállapítását azonban továbbra sem vitatta.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket egyik irányban sem találta alaposnak.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerinti eljárva - a Be. 348. § (2) bekezdésében írt korlátok között - az első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint lefolytatta, valamennyi az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítékot beszerezte, azokat egyenként és összességükben körültekintően részletesen megvizsgálta. Indokoltan utasította el a védelem által előterjesztett bizonyítási indítványokat is, az e körben kifejtett álláspontjával az ítélet tábla mindenben egyetértett.

A bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállása túlnyomórészt megalapozott, azt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva a rendelkezésre álló iratok alapján a következőkkel egészítette ki:

A Szegedi Járásbíróságon 3.B.3491/2010. szám alatt indult büntetőeljárásban az elsőfokú bíróság 2017. szeptember 11. napján a vádlottat nem jogerősen felmentette az ellene adócsalás büntette és más bűncselekmények vádjá alól. Jelenleg a Szegedi Törvényszéken másodfokú eljárás van folyamatban.

A bűncselekmények elkövetési helye (3. sz. település), az APEH Dél-alföldi Regionális Főigazgatóság Bács-Kiskun Megyei Igazgatósága.

A 2007. évi áfa bevallás benyújtásának határideje 2008. január 20. napja. E határidő elmulasztásának napja a bűncselekmény elkövetési időpontja és ennek jelen ügyben kiemelt jelentősége van a más ügyben alkalmazott feltételes szabadságra bocsátás miatt.

A 2010. év első negyedévére vonatkozó áfa bevallás benyújtásának határideje 2010. április 20. napja. Ennek az időpontnak az elkövetéskori vagy elbíráláskori Btk. alkalmazásának szempontjából van jelentősége.

A 2008. évre vonatkozó társasági adó bevallásának határideje 2009. május 31. napja.

Az ítélet első fokú ítélet tényállásának 5. oldal második és harmadik bekezdését a jogi indokolásba utalja, mert az általános forgalmi adóra és a társasági adóra vonatkozó jogszabály helyeket nem az ítélet tényállásában, hanem jogi indokolásában kell feltüntetni.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

A vádlott felmentésére irányuló fellebbezések azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezéssel szemben ítéleti tényállását a tanúk vallomásaira és az igazságügyi adó- és könyvszakértő véleményére alapította. A vádlott a fellebbezésének indokolásában is vitatta a bűncselekmények szándékos elkövetését és arra hivatkozott, ténylegesen felvásárolta az állatokat, azok ellenértékét a termelőknek kifizette és a könyvelőjét bízta meg az adóbevallások elkészítésével.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában (első fokú ítélet 12-15. oldal) részletesen rámutatott, mely bizonyítékokra figyelemmel vetette el a vádlott védekezését. Okfejtése logikus, az mindenben megfelel az iratokban rögzítetteknek, ennél fogva azzal a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett. Az elsőfokú bíróság részletesen rámutatott arra is, mely okból alaptalan az a vádlotti állítás, hogy a hatóságok közötti iratátadások során több lényeges irat is eltűnhetett.

Az elsőfokú bíróság feladata a bizonyítékok mérlegelése.

Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és bűncselekményeit a törvénynek megfelelően minősítette.

Töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy az általános forgalmi adó bevallásának elmulasztásával elkövetett adócsalásért könyvelő alkalmazása ellenére is a gazdálkodó szervezet ügyvezetője felel, ha a könyvelőnek nem adja át az adóbevallás elkészítéséhez szükséges iratokat, és nem ellenőrzi, hogy a bevallás megtörtént-e (BH2003. 397.). Ezért a vádlott alappal nem hivatkozhat arra sem, hogy **(név)** esetlegesen nem végezte a munkáját körültekintően. A lefolytatott bizonyítási eljárás egyébként is ennek ellenkezőjét derítette fel. **(Név)** következetes vallomása szerint többször figyelmeztette a vádlottat, hogy sajátos és nem az előírásnak megfelelő módszert alkalmaz az áfa kiszámítására, illetve hogy a vádlott nem adott át részére minden iratot.

A vádlotti védekezés azon alapult, hogy a termelők számára tényleges kifizetés és valós felvásárlási jegy kiállítása történt. Jelen ügynek azonban - ellentétben a vádlott korábbi elítélésének alapját képező cselekvésséggel - nem az volt a tárgya, hogy a vádlott a termelőket tévedésbe ejtette és az átvett állatok ellenértékét nem fizette ki. Az eljárás során a felvásárlási jegyek tartalma nem volt vitatott.

A vádlott az adócsalás büntettét azzal követte el, hogy a gazdasági tevékenysége során, azaz a felvásárolt, majd eladott állatok után fizetendő áfát nem vallotta be, vagy a szükségesnél kevesebb összeget fizetett be.

Nem foghatott helyt az a védekezése sem, hogy időnyerés céljából nyújtott be előbb nullás összegű

bevallást. A vádlott ezt követően jóval a 2008. január 20-i határidő lejárta után, 2008 júliusában nyújtott be, de ekkor sem a valóságnak megfelelő összegű adóbevallást. E körben arra is hivatkozott, hogy bár önrevíziót akart végrehajtani, de az adóhatósági eljárás megindulásával erre már nem nyílt lehetősége. Önrevízióra csak abban az esetben van lehetőség, ha utóbb a bevallásra kötelezett rájön egy önhibáján kívüli számítási hibára, vagy esetleg olyan további számlák kerülnek elő - de szintén az adóalanyt nem terhelő módon -, amelyek a már bevallott áfa összegét módosíthatják. Az önrevízió tehát nem alkalmazható a teljes, elmulasztott áfa pótlására.

A vádlott védekezésének logikája megtörik akkor, amikor nem vitatja bűnösségét a számvitel rendje megsértésének büntetében. Ezt a bűncselekményt azzal követte el, hogy általa sem vitatottan könyvelése oly mértékig hiányos volt, hogy az a társaság gazdálkodásának áttekintését megghiúsította. Ez abból adódott, hogy 2007-re semmilyen könyvelést, könyvelési bizonylatot nem tudott bemutatni, 2008-ra egy több téves adatot tartalmazó áfa-analitika készült el, 2009-ben is hiányos volt a könyvelése, míg 2010. első negyedévére vonatkozóan is csak hiányosan tudott adatokat szolgáltatni.

Az áfa bevallás alapja csak a szabályszerűen kiállított bizonylat lehet, ennek hiányában az áfa visszaigénylés nem érvényesíthető.

A társasági adó, ami a gazdálkodó szervezet nyeresége után fizetendő, szabályszerűen kiállított költség bizonylatok hiányában akkor állapítható meg, ha a gazdálkodó szervezet költsége, egyéb bizonyítási eszközökkel alátámasztható.

Az elsőfokú bíróság az adóbevallás tényleges benyújtásának időpontját tekintette elkövetési időpontnak (2008. július 21. napját). Ezzel szemben a határidő utolsó napjának elmúltával befejezetté válik a bűncselekmény (HVG-ORAC kiadás, úgynevezett kapcsos kommentár 23. pótlás 998/21. oldal). Ily módon a 2007. évi áfa adónemre elkövetett bűncselekmény elkövetési időpontja 2008. január 20. napja. Ennek - mint ahogy a tényállás kiegészítésénél utalt rá a másodfokú bíróság -, a feltételes szabadságra bocsátás megszüntetése szempontjából van jelentősége, még akkor is, ha egyébként ez a cselekmény a folytatólágosság egységébe tartozó cselekmény egyik részecselekménye.

A folytatólágosan elkövetett bűncselekmény utolsó részecselekményének elkövetési ideje pedig 2010. április 20. napja. Ezen időpontnak a vádlott vonatkozásában alkalmazandó anyagi jogi rendelkezés szempontjából van jelentősége.

Az elsőfokú bíróság helyesen döntött akkor is, amikor a vádlott terhére a 2008. évi társasági adóra vonatkozóan is megállapította az adócsalás büntetét. Az eljárás során nem volt vitatott, hogy a vádlott tényleges gazdasági tevékenységet folytatott, az állatokat felvásárolta, ezzel kapcsolatosan különféle költsége is felmerült (mérési költség, állatorvosi költség). Kétségtelen, hogy erre vonatkozóan viszont a számviteli fegyelmet megsértette, hiszen ezekről számlával nem rendelkezett teljeskörűen. Helyesen mutatott rá arra is az elsőfokú bíróság, hogy a társasági adó esetében az adót a nyereség után kell fizetni, a felmerülő költségek levonása után.

Az elsőfokú eljárásban eljáró szakértő a vádlott által is rendelkezésére bocsátott számlák és egyéb kimutatások alapján utóbb módosította a 2008. évre megállapított társasági adó összegét. Azt a vádlott sem vitatta, hogy átlag 3 %-os nyereséggel dolgozott, és a havonta felmerülő költség megállapításával is egyetértett.

Ennek alapján az elsőfokú bíróság a vádlottra kedvezőbb, a minimális értéként megjelölt összeget állapította meg elkövetési értéként.

Indokolása annyiban szorul helyesbítésre, hogy becslés csak az adóigazgatási eljárásban alkalmazható, a büntetőeljárásban a Be. 4.§ (2) bekezdésében írt rendelkezésre figyelemmel becslésnek nincs helye. A büntetőeljárásban a bíróság a vádlott terhére kétség kívül megállapított tényekből von le további tényekre következtetését. A 2008. évi társasági adó esetében az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény alapján, amely tény adatokat a vádlott sem vitatott és a kihallgatott tanúk is alátámasztottak, nem becsléssel, hanem tényekből levont következtetés útján állapította meg a társasági adó összegét.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban is, hogy a vádlottra kedvezőbb a régi Btk. alkalmazása. Az elbíráláskor hatályban lévő Btk. alapján a vádlott adócsalásként értékelt cselekményei egy rendbelinek minősülnének és az érték szerinti minősítés sem változna, ugyanakkor a négy adóévre figyelemmel a vádlott cselekményét az üzletszerűség súlyosabban minősítené és a magatartás a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, de az (5) bekezdés b) pont 2. fordulata szerint minősülne. E bűncselekmény büntetési tétele öttől tíz évig terjedő szabadságvesztés, ami önmagában is lényegesen súlyosabb, mint az elkövetéskori cselekmény kettőtől nyolc évig terjedő büntetési tétele. Az elsőfokú bíróság arra is helyesen mutatott rá, hogy az elbíráláskor hatályban lévő Btk.-nak a különös visszaesőkre vonatkozó rendelkezései is szigorúbbak, mint az elkövetéskori törvényé, továbbá a hatályos törvényben szabályozott középértékre vonatkozó rendelkezés is kedvezőtlen a vádlott számára.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság további enyhítő körülményként értékelte, hogy az első fokú ítélet kihirdetése óta is több mint egy év eltelt. További súlyosító körülmény azonban az üzletszerűség, valamint az, hogy a vádlott a folytatólágosság egységébe tartozó cselekmények egy részét feltételes szabadságának próbaideje alatt követte el.

Az így helyesbített büntetés kiszabási körülményekre figyelemmel az ítélet tábla nem osztotta az ügyésznek a szabadságvesztés és a mellékbüntetések súlyosítására irányuló fellebbezését. Az utolsó rész-cselekmény elkövetése óta is több mint 7 év, az elkövetési magatartás kezdő időpontjától már 10 év eltelt. A vádlott a közlekedési balesete óta kerekesszékre kényszerült, de e mellett többféle betegsége is van. Mindezen tényekre figyelemmel az ítélet tábla nem tartotta indokoltnak a szabadságvesztés tartamának súlyosítását.

Nem tartotta azonban indokoltnak a szabadságvesztés tartamának enyhítését sem, hiszen a vádlott többszörösen büntetett előéletű, a bűncselekményeket különös visszaesőként, két feltételes szabadságának a próbaideje alatt követte el. Az előéleti adataiból egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott legtöbb elítélésére csalással kapcsolatos bűncselekmény miatt került sor.

Az elbíralt bűncselekmény jellegére, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel indokolt a közügyektől eltiltás is, amelynek súlyosítására szintén nem látott alapot a másodfokú bíróság.

A vádlottat az elsőfokú bíróság a törvényi rendelkezésnek megfelelően tiltotta e a foglalkozása gyakorlásától, hiszen a bűncselekményeket annak felhasználásával követte el. Ennek tartama is arányos, a súlyosítása nem indokolt.

Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a másodfokú bíróság a vagyonelkobzással kapcsolatosan is.

Az iratok szerint az APEH az **(1. sz. gazdasági társaság)**-t kötelezte adóhiány és adóbírság megfizetésére. Az első fokú ítéletben is hivatkozott BK. 95. számú vélemény alapján a kétszeres elvonás tilalma miatt nincs helye a vagyonek Kobzásnak. A vagyonek Kobzás célja a jogtalan vagyongyarapodás elvonása. Ilyen vagyongyarapodás a vádlottnál nem állapítható meg, ellenkezőleg, arra vannak adatok, hogy a vádlott a nyereséget a gazdálkodásába visszaforgatta, azzal tehát a gazdálkodó szervezet gyarapodott, amellyel szemben viszont már sor került az adóhatósági határozat meghozatalára.

A másodfokú bíróság a régi Btk. 48. § (4) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott korábbi ügyeiben alkalmazott feltételes szabadság megszüntetéséről, mert a tényállás kiegészítéséből megállapítható, hogy a folytatólagos cselekmény egyik rész-cselekményét a Jászberényi Városi Bíróság 7.B.366/2004., illetve a Mezőtúri Városi Bíróság 3.Bk.23/2006. számú ügyeiben alkalmazott feltételes szabadság próbaideje alatt követte el.

A vádlott a régi Btk. 47. § (4) bekezdés a) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a bűnjelkezelőtől beszerezte a jelenleg is bűnjelként kezelt **(1. sz. gazdasági társaság)**-tól lefoglalt iratanyagot, amely jelenleg is az iratok részét képezi. Elmulasztotta feltüntetni a **(2. sz. gazdasági társaság)** és a (3. sz. gazdasági társaság) címét, aminek az iratok kiadása szempontjából van jelentősége. Ezért a bűnjelekre vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, de az első fokú ítéletnek a fellebbezések folytán felülbírált részét hivatalból is felülbírálván azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2017. október 4.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.. Cserhádi Ágota sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Sefta Márta dr. sk.
bíró

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.820/2016/4. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 1.B.95/2013/70. számú ítéletének jelen ítélettel felülbírált és meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. október 4.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke